

Onze zoon.

“De pijn van het afscheid is niets vergeleken met de vreugde van het weerzien”.

Hoe het begon.

Eigen huisje. Samen wonen. Samen aan de studie op weg naar een veelbeloofde toekomst.

En dan het telefoontje...de wereld staat op z'n kop.

Pijn, ongeloof waren vanaf het eerste moment aan de orde van de dag.

Hoe het was.

Jaren volgen met diverse opnames op verschillende plekken.

Jaren volgen van iedere keer afscheid nemen en opnieuw weerzien.

Jaren volgen in onzekerheid met een steen op de maag.

Door de jaren heen rouwen wij om wie onze zoon was. De schaduw viel over zijn dromen, zijn gezonde zelf, zijn zelfbeeld, over hoe hij zijn leven leefde. Dit alles hebben wij samen herhaaldelijk zien verdwijnen en veranderen.

Hoe is het nu.

Wij komen uit het dal, het is nu een trage weg omhoog in zijn tempo. Samen nemen we ruim de tijd om stapjes te zetten op het pad van herstel richting naar een voor hem betekenisvol leven.

Het rouwen verliest zijn donkerte.

Het rouwen begint steeds meer plaats te maken door behalen van kleine positieve doelen en prettige momenten.

Door al geruime tijd psychosevrij te zijn gaan we onze zoon steeds meer “weerzien met vreugde?”
